

Hedeopdyrkning behøves Mergel, Mergel og atter Mergel, er et Faktum. Det, der tiltrænges ogsaa til Opdyrkning af Hvilsom Hede, er ikke Statens Indgriben — den vilde give et sørgeligt Resultat, ikke mindst for den højtærede Finansminister, det er jeg vis paa —, men der tiltrænges Mergel, og derfor er der forlængst, blandt andet med god Støtte af Redaktør Nerup i Hobro, dannet et Selskab med den Opgave at skaffe Mergel til disse mergelfattige Egne. Kan de faa Mergel, saa kan de undvære Statens Støtte, og kan de ikke faa Mergel, vil Statens Støtte være ganske unyttig og haabløs.

Det ærede Medlem var ogsaa inde paa det af ham tidligere omtalte Spørgsmaal om Slægtens Degeneration, og her rettede han et, efter min Mening ganske uberettiget Angreb paa Sundhedsstyrelsen. Det ærede Medlem behøjede Sundhedsstyrelsen, at denne, da den paa Justitsministerens Anmodning havde udtalt sig om dette Spørgsmaal, havde gjort det paa en uklar og lunkn Maade — det ærede Medlem brugte maaske ikke netop de Udtryk, men Udtrykket ulogisk har han brugt —, medens det ærede Medlem efter en privat Henvendelse til Professor Keller fra denne havde faaet ganske anderledes klare og tydelige Udtalelser. Selv om det var Tilfældet, var det ikke saa mærkeligt; eet er, hvad en Mand privat udtaler som sin Opfattelse af et Spørgsmaal, noget andet er, hvad Sundhedsstyrelsen mener at kunne tilraade Ministeren i Øjeblikket at foretage. I øvrigt er der saa godt som ingen Forskel mellem Sundhedsstyrelsens og Professor Kellers Opfattelse, dette er det min Pligt som Kollega at gøre opmærksom paa, for at det ærede Medlem ikke uden Grund skal beskyldes mine Kolleger for at ligge i Haarene paa hinanden. Baa Professor Keller og Sundhedsstyrelsen har i Virkeligheden peget paa Internering og Isolation som de absolut vigtigste Midler til at forhindre saadanne Sygdomme som Epilepsi og Aandssvaghed i at brede sig og forplante sig til Efterslægten. Det har Sundhedsstyrelsen udtrykkelig gjort opmærksom paa, og det er den Vej, ad hvilken vi har arbejdet, ogsaa efter at det ærede Medlem er blevet Medlem af Tinget. Vi har opført nye Sindssygehospitaler, nye Aandssvageanstalter. Vi sidder i Øjeblikket i Medicinalkommissionen og overvejer, om det er muligt og forsvarligt for Staten at gaa til at bygge nye Anstalter i Jylland til Optagelse af Epileptikere. Man gaar altsaa frem netop ad den Vej, som Sundheds-

styrelsen peger paa, og jeg ser ikke rettere end, at Professor Keller i de sidste Linier af sin Skrivelse udtaler sig paa ganske samme Maade, idet han siger: „Samfundet har i Kulturstaterne vist at kunne udrydde Spedalskheden gennem Isolationen, maaske det i Tidens Løb ogsaa magter Tuberkulosen; kan Aandssvagheden udryddes eller i alt Fald væsentlig begrænses, vil det betale sig at ofre Penge paa den nuværende Generation“. Jeg kan ikke se, at der er nogen som helst væsentlig Modsigelse imellem, hvad Sundhedsstyrelsen i sin Skrivelse paa Embeds Vegne har udtalt til Ministeren, og hvad Professor Keller privat har udtalt til det ærede Medlem.

I øvrigt var det karakteristisk for det ærede Medlems Tale som for de fleste af de socialdemokratiske Taler ved denne Finanslovsforslagets første Behandling, at der igennem den gik en Jubel over Socialismens sejrige Fremtrængen. I den Tale, der blev holdt af det ærede Medlem for Københavns 10de Valgkreds, var der ligefrem en lys og klingende Jubel, den rene Lærkesang til Socialismens Pris, i den Tale, vi hørte af det ærede Medlem fra Fredericia (L. Rasmussen), var der mere patetiske Toner, og i den Tale, der blev holdt af det ærede Medlem fra Rønne (Hauge), var Tonerne noget dystre. Endelig har man fra anden Side vovet at paa-staa, at den sidste og humoristiske Del blev besørget af det ærede Medlem fra Horsens (Hans Nielsen). Alle Tonarter er altsaa repræsenterede i denne Lovsang til Socialismens Pris. Jeg synes, at der kræves ikke saa lidt Resignation for i disse Tider at være saa glad, naar man er Socialist. De Herrers internationale Drømme og Forhaabninger er for en stor Del styrtet sammen; naar man tænker paa, hvad de Herrer udtalte før Krigen, ogsaa her i Tinget, og hvad der siden er sket, vilde man ikke vente at høre Jubeltoner, snarere vilde man vente at se Partiet klæde sig i Sæk og sætte sig som Job i Asken og skrabe sine Saar med Skaarene af de bristede Løfter og Forhaabninger. Hvad Indrepolitikken angaar, hvor de Herrer skulde søge Kompensation for deres bristede udenrigspolitiske Forventninger, kan man ikke nægte, at de har Ting at henvise til. Her peger de med Glæde paa, hvad de af statssocialistiske Fremstød har magtet under Krigen. De ser paa det som en Begyndelse til noget nyt, vi ser paa det som en Nødhjælp i onde Dage, som vil forsvinde. Vi kunde maaske